

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Difficul. I. An Revelato Definito sit de Fide Definitio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82969)

Omnis qui invocaverit nomen Domini salvus erit; in qua universali confusè revelatur hæc particularis: Petrus invocans nomen Domini salvus erit.

Hæc explicatione terminorum peractâ. *Sic*

DIFFICULTAS I.

An Revelato Definito sit de Fide Definitio?

Affirmat Communis sententia. Negat Arriaga; prima parte disp. 1. & hic disp. 6.

DICENDUM est. *Revelato definito, esse de fide definitionem.* Supple si habeatur illius definitio. In idem recidet si dicas universaliter: Revelationem confusam sufficere ad fidem.

PROBARI solet primò Conclusio. Quia immediatè revelatum, est objectum fidei Divinæ: Confusè autem revelatum est immediate revelatum: quia objecta confusæ revelationis, immediatè continentur in revelato distinctè.

RESPONDERI posset. Argumentum non concludere: nam tota ista immediata contentia, fundatur nonnisi in identitate reali, quæ per arguentes non est sufficiens ut funder articulum fidei: nam risibilitas est idem realiter cum esse hominis: nihilominus tamen per arguentes, etiam si sit de fide Christum esse hominem, non est de fide esse risibilem.

PROBAT Secundò Suarez. Divina revelatio cadit super omnia sub illa universalitate contenta *addo* cadit supra totam Entitatem. Significatur enim nobis verum iudicium DEI de adæquato objecto illius revelationis: & cum in Deo non sit cognitio confusa, iudicium illud DEI attinget, omnia illa contenta.

RESPONDERI posset. Argumentum multum probare: quia probaret etiam risibilitatem Christi, esse de fide quod negati oppositi: non enim datur in Deo revelante Christum esse hominem, confusa cognitio & non adæquatè attingens objectum; cum tamen in objecto quod est homo adæquatè attacto, contineatur risibilitas. *Hinc aliter*

PROBATUR Tertiò Conclusio. Tum quia si confusè revelatum non esset de fide, verbi gratiâ revelato hoc, quod Christus sit homo, si non esset de fide, quod sit animal rationale, id idè esset: quia quod homo sit animal rationale, nullò modò id constaret per revelationem, quamvis in re ipsa verissimum sit, hominem esse animal rationale. Sed hoc non obest: sufficit enim de hoc evidentiâ Metaphysica. Quod ipsum probatur. Non est major necessaria evidentiâ ad assentiendum esse revelatum, quod Christus sit animal rationale; quàm sit necessaria evidentiâ, quod hoc DEUS dixerit, verbi gratiâ Christum esse animal rationale, sed ad hoc sufficit evidentiâ moralis, sita in ipsiusmet motivis credibilitatis. Ergo multò magis sufficet

evidentiâ Metaphysica. Quando autem ad hoc recurrit Arriaga: Motiva credibilitatis habere aliud objectum, id non convincit, quia motiva ad hoc adhibentur, & ea intentione assumuntur, ut manifestent, *Ly Deus dixit*; quod respicit Fides. Et quamvis haberent aliud objectum rediret argumentum: cur tamen sufficiat antecedentiâ illorum motivorum habentium nonnisi moralem evidentiâ, & cur in præsentem non possit sufficere evidentiâ Metaphysica. Etsi per ipsum Arriagam ut assentiatur DEUM esse veracem, sufficit, ut antecedit cognitio naturalis, quamvis illa non sit evidens ut ipse vult hic disp. 1. num. 66. multò magis sufficiet evidentiâ hæc, quod homo sit animal rationale. Tum quia ad credendum, quod homo sit animal rationale, nec deficit objectum formale, supponimus enim DEUM revelando, quod Christus sit homo, simul revelare quod sit animal rationale. Nec deficit ipse habitus: quia hic extendit se, ad quodcunque revelatum, & dictum à Deo. Nec deficit prudens fundamentum imperandi hunc actum, quod Christus sit animal rationale: habetur enim fundamentum in ipsamet evidentiâ Metaphysica. Ergò credi illud poterit fide Divinâ.

Tum quia esse revelatum quod est revelatum; sufficit ad esse revelatum; sed si revelatum definitum, revelatur & definitio, quod ipsum probatur, quia quando Divinus intellectus in dicendo ad intra, & noscendo, præcindere etiam virtualiter non potest; (suppono enim nunquam Deum formaliter præcindere) eorum uno revelato manet revelatum & aliud. Sed definitionem à definito, totum à partibus simul sumptis, nec virtualiter potest præcindere Deus, quia nec nos, Ergo. Et quamvis certum sit quod pars comparata ad totum distinguatur inadæquatè ab eodem: quia tamen totum ab illis simul sumptis in sui noticia non præcinditur, sit ut si totum reveletur, revelentur & partes.

Obijci Primò Arriaga. Vi huius doctrinæ sequitur, quod sit de fide Ciceronem esse conceptum in Originali; quia omnis homo concipitur in Originali; & Cicero etiam est homo, & tamen non est de fide absolute illum esse conceptum. Si enim substantia conceptionis, non est de fide, quomodo circumstantia conceptionis, hoc est, peccatum Originale illum habuisse, erit de fide.

RESPONDETUR. Hoc argumentum potius spectare ad hoc: An revelato Universaliter revelentur particularia, de quo infra. Deinde argumento negari posset Consequentia: nam major est certitudo hominem esse animal rationale, quàm Ciceronem extitisse. Hinc quamvis circa originale Ciceronis, non posset exiri in actum fidei; posset exiri quod Christus, quem fuisse hominem constare ex fide; sit animal rationale.

nale. Quod attinet ad ipsum medium terminum propositum, dici non potest esse de fide, sed non nisi conditionatè Ciceronem sub nomine Ciceronis fuisse in originali conceptum: quia in Universali illa: Omnis homo excepta Beatissima & Christo nascitur in originali physice spectata, includitur etiam Cicero. Sed non est absolute de fide: quia ipsa conditio, sub qua transire iste actus debuit in absolutum, non est nobis ita certa moraliter, ut omnem formidinem expellat: forte enim Cicero ita se habet sicut Æneas, de quo fabulam non nisi retexuisse Virgilium, multi autumant. Cæterum quæro: An ipsi arguenti sit de fide se esse in originali conceptum. Non potest esse: quia illi non est de fide quod sit homo, si non est de fide: quomodo credit illum articulum omnes homines concipiuntur in originali? imò nec illam universalem credere poterit: quod sint homines, nec est de fide quid sit homo, forte enim Scriptura est locuta de aliquo alio Ente, quod homo est, & non de eo, quod à nobis accipitur nomine hominis. *Hoc tamen*

Adde. Casu, quo aliquis ita assentiretur ex particulari sui dispositione historiis, ut illis omnem prudentem formidinem pelleret, talis assentiretur actu fidei, quod sit Cicero in originali conceptus. Supposito quod ex objecto etiam existerit, idque ob rationem supra secundo loco allatam; præcipue, cum sicut, motiva credibilitatis, non requiruntur respectu omnium æqualiter evidentiæ, modo motivum fidei sit Objecto credendo conjunctum; ita & in præfenti, posset illi sine formidine esse nota existentia Ciceronis, non nobis aliis. Suppositoque quod ex objecto ille existerit, nihil deerit quominus ponat actum fidei. Nam & prudenter sibi imperabit assensum fidei, & illum elicere poterit ipse habitus, cum supponatur objectum in re esse revelatum. Diximus autem non esse universaliter de fide, per actum absolutum elicienda, quod Cicero existerit sub nomine Ciceronis. Sed si veniat nomine hoc: quicumque ille cujus Orationes circumferuntur, cum nobis evidens sit illum exstitisse & hominem fuisse; erit etiam de fide illum sic sumptum, conceptum fuisse in originali, credendo id fide absoluta.

Objicit Secundò idem. Cum Consequentia sequatur debiliorem partem, quomodo Consequens potest esse certius, quam una præmissa, quæ tamen non est certa.

RESPONDETUR. Quamcumque præmissam, modò ex objecto sit revelata, prudenterque proponatur, fore de fide.

Objicit Tertiò. Non est determinatè de fide, quod hic vel ille sit baptisatus: quia non est de fide, hoc quod video esse verum hominem. Ergò erit de fide solum sub conditione. Imò nec id tenetur credere fide Divinà ipse ba-

ptisans: quia non tenetur credere se verè baptisare. Ergò nec puerum verè baptisari: ea enim duo idem sunt. Antecedens probatur. Nam non tenetur credere fide Divinà se verè loqui: Ubi enim id est revelatum. Ergò nec tenetur fide credere, se verè baptisare: nam baptisare includit, loqui.

RESPONDETUR. Fore solum de fide sub conditione, quod sit aliquis baptisatus, quousque iudicio prudenti non fuerit determinatum, illam conditionem legitime scilicet baptisandi, transisse in absolutam. Quod iudicium prudens, potest formare ipse baptisans, qui cum certus sit physice se loqui: Certus item physice hunc quem baptisat esse hominem &c. fit ut illis suppositis, possit sibi imperare actum credendi, quod hic sit verè baptisatus, supposito quod ipse habitus sit capax extendi ad credenda revelata, & quamvis non sit revelatum immediatè quod baptisans loquatur, quia tamen est de fide, omnem hominem proferentem debite verba, & applicantem materiam, baptisare, cum illi evidens sit quod proferat verba, evidens erit, etiam se fuisse contentum in illa Majori revelata, adeoque erit illi de fide, quod sit baptisatus, consequenter quod ille sit baptisans, erit illi revelatum mediatè.

Objicit Quartò. Licet sine dubio, sint vera ea omnia, quæ sunt re ipsa identificata cum revelatis: tamen non omnia quæ sunt vera, sunt de fide, ea scilicet, de quibus nullò modò constet per revelationem, quod identificentur revelatis; non constat autem de fide, quod hic & nunc non sit error in definitione hominis, ideoque definitum erit de fide, non definitio. Nam de fide est fuisse columbas in templo, quis quæso jam inde inferret, quæ sit definitio columbarum? summum inde inferret fuisse id, quod per hunc conceptum intendimus, declarare.

RESPONDETUR. Si neque per revelationem, nec aliunde certo constet, quod aliquid identificetur revelatis, & quod ab illis præscindere non possit; tunc illud non poterit esse de fide, secus si prædicta reperiantur. Constat autem aliunde quod homo sit animal rationale, & quod hæc præscindi non possint. Illud quod dicitur de columbis non tenet. Nam aliud est ex definito revelato inferre, quæ sit definitio revelati, quod nos non dicimus, experimurque nos non posse inferre, & aliud, supposità certà definitione, verà ex objecto, habere definitionem pro re revelatā, quod solum dicimus ob rationes allatas. Hinc si haberemus certam definitionem columbæ ac hominis, etiam illa definitio revelata foret. Quæ incertitudo definitionis columbæ vel exinde oritur: quia non habemus ita exploratas proprias præcipue internas columbæ operationes ac nostras, & ta-

men

men ex operationibus devenimus in notitiam principiorum, ex principiis in notitiam prædicatorum constitutivorum, quæ sunt definitiva rerum.

INSTAT. Corpus est in loco formaliter per Ubi accidentale modale, nec tamen ideò de fide est Christum in templo habuisse Ubi distinctum.

RESPONDETUR. Non est æquè certum, Ubi esse modalitatem ac hominem esse animal rationale: hinc non habetur fundamentum sufficiens imperandi actum fidei circa Ubi modale Christi, in templo. Casu autem, quo alicui certum id esset, & ex altera parte DEUS etiam sentiret, esse in loco, perfici nonnisi per Ubi modale, tunc ad credendum hoc Ubi, exportigeret se fides, ut in simili dictum supra. Quando autem addit, aliud esse rem includi virtualiter in materia de fide, & aliud eam inclusionem esse de fide. Ad hoc dici potest, hæc quidem distingui, sed ubi aliunde constiterit, esse hanc inclusionem; etiam illa inclusio, erit de fide.

Obicit Quintò. Repugnat esse de fide identitatem unius cum alio, si ea identitas non est revelata. Atqui revelato verbi gratià Ly Homo, non revelatur identitas illius cum animali rationali: universaliterque, quando duæ veritates solis vocibus differunt, tunc sine dubio una in altera revelatur. Nam si de fide est esse gladium, de fide est esse ens.

RESPONDETUR. Negando, quòd revelato Ly Homo, non reveletur identitas illius cum animali rationali: quia ab animali rationali, non est præcisio hominis, hinc si unum reveletur, revelatur & aliud; nec apparet quid ex objecto sit maior identitas inter ens & gladium, quam inter hominem & animal rationale in ordine ad hoc, quòd neutrum illorum ad invicem præscindi possit; si autem præscindi non potest, revelatur; dictum enim supra, ea quæ à se non præscindunt, semper revelari unà.

DIFFICULTAS II.

An Universaliter revelato sint de Fide Particularia?

REvelatio in Universaliter, est revelatio particularium in confuso, quæ phrasim rigorosè loquendo non deberet à nobis acceptari; ne hac phrasi videamur consentire cum iis, qui dicunt, quòd Universaliter, nihil aliud sit, quam singularia confuse cognita. Quia tamen usus obtinuit revelationem Universaliter confusam appellare, cum multis præstabit loqui. Potius enim deberet appellari revelatio in toto potestativo. Porro universaliter revelationem, sufficere ad credenda particularia docet Suarez, Valentia, Lugo; quamvis cum aliqua restrictione. Et Ripalda disp. 8. numero 51. Negat disput. 6. Ariaga.

Examinanda argumenta utriusque partis, Affirmativæ partis.

PRIMUM ARGUMENTUM est. Quando aliquid revelatur à DEO, revelatur ejus essentia Physica & Metaphysica, licet non ita distinctè: quia essentia non distinguitur à re revelata. Unde Deus revelans Christum esse hominem, revelat eo ipso, illum habere corpus & animam. Ergo qui revelat Universaliter, revelat illi omnia singularia, quæ sunt quasi partes componentis illam collectionem universaliter. Quod ipsum Confirmatur: quia Sacerdos baptizans puerum aqua ex mari hausta, non potest sine Hæresi negare hunc puerum esse baptizatum, & tamen hoc nescit, nisi revelatione universaliter.

RESPONDET huic argumento Lugo. Quod scilicet negans hunc puerum esse justificatum, non videatur esse hæreticus: nam hæreticus is solùm est, qui negat id quod tota Ecclesia Catholica credit, quæ nonnisi sub conditione credit hunc infantem esse justificatum. Imò ipse baptizans potest cogitare, quòd aqua illa verè gratià non sit naturalis, sed quod dæmon supponit artificialem, nec constet de fide, dæmonem id non fecisse. *Hæc responsio*

NON SATISFACIT. Quia licet nolens credere Parochus puerum à se baptizatum esse justificatum, non foret hæreticus, saltem committeret peccatum infidelitatis. Quod si committit peccatum infidelitatis, apparet quòd illi non crederet, foret infidelis, adeòque illam particularem esse de fide. Illud de aqua non tenet: quia non adfert prudentem formidinem: sicut quando audita est vox de cælo: Hic est Filius, ut inquit ipse Lugo, potuissent Apostoli formidare: Anibi non sit alius qui ab ipsis non videretur, sed tantum à Moyse & Elia. Item an dæmonis ope voces illæ formate non fuerint: quæ tamen omnia non oberant, ne tunc elicerent actum fidei Apostoli: eò quòd non possent habere formidinem prudentem, quam nec in dicto casu habet Parochus. *Hinc*

RESPONDERI potest argumento Negando Consequentiam. Ratio quia totum à partibus simul sumptis collectivè non potest præscindere. Hinc uno revelato & aliud revelatur; universale autem præscindit à particularibus. Rursus in particulari sunt duo: unum, Natura; & aliud, hæcitas. Licet ergo revelato Universaliter reveletur natura, non tamen revelatur hæcitas, seu particularitas utpote non contenta formaliter in Universaliter. Quod si non revelatur hæcitas, non erunt particularia de fide; nihil autem simile reperitur in casu Antecedentis.

SECUNDUM ARGUMENTUM est, quo utitur Lugo, & supponit aliud esse aliquid in se de fide, & aliud nobis: Supponit rursus, easdem voces non eodem modo significare omnibus, mentem loquentem.